

at det, der forlanges, er, beregnet pr. Td. Land, en Afgift, som man ellers regner for meget lav pr. Td. Land, det vil sige, den er omtrent Halvdelen eller Treiedelen af, hvad der paa andre Steder overhovedet gives pr. Td. Land. Men det er jo ogsaa nævnt her, at det er en Gaard af temmelig . . . ja, jeg tør ikke udtale det, thi saa siger den ærede Minister, at jeg udfjæmmer den Gaard, der skal sælges, saa han slet ikke faaer den solgt, og altsaa vil jeg hermed slutte.

Mourier-Petersen: Naar man har udtalt sig meget stærkt mod de Anskuelse, jeg har fremført om, at den absolute Værdi findes hos Landeiendommene, men at derimod de løse Capitaler mere ere underkastede Fluctuation, saa maa jeg tillade mig lidt nærmere at udtale, hvorpaa det er, jeg støtter denne min Grundanskuelse. Det er ganske vist, at jeg ikke formener, at ikke Landeiendomme ligesaa vel som Penge og alle andre Værdier kunne være undergivne nogen Omflistning, men saaledes som Historien har vist, at Forholdenes hele Gang har været, er det klart godtgjort, at Landeiendommene bestandig ere stagne i Værdi, medens Pengene derimod have tabt i Værdi. Det kan vel være, at der kan være Perioder, hvor noget Modsat kan være Tilfældet, men selv om saadanne Perioder vare flere Aar, er det dog ikke Noget, der kan omstøde min Anskuelse. Jeg vil blot anføre eet Exempel. For neppe 200 Aar siden repræsenterede en Capital af 50,000 Rd. 1,000 Tdr. Hartkorn Bøndergods, og 120,000 Rd., saavidt jeg veed, 2,500 Tdr. Hartkorn Bøndergods, og i Mod sætning dertil vil jeg blot henvise til Forholdene, saaledes som de nu ere. Enhver vil vistnok indrømme, at de nu ere meget forskellige deraf, og at det deraf fremgaaer, at Landeiendommene bestandig ere gaaede fremad, medens Pengene have tabt i Værdi. Det er min Mening, at naar et Samfund ikke gaaer tilbage, saa ville Landeiendommene bestandig være i Stigen, og naar de i enkelte Perioder ikke ere det, kan det kun tilskrives høre Marsfager, men det er da kun forbigaaende, og naar disse Marsfager ere overvundne, vil den almindelige Sandhed igjen gjøre sig gjældende.

Naar det er blevet anført, at det vilde være upraktisk at forsøge Bortforpagtning, samtidig med at der skal skee Salg, saa indseer jeg ikke, hvorfor dette skulde være Tilfældet, idet man jo meget godt kan tænke sig alternativt Bortforpagtning eller Salg; dette har været Tilfældet med flere andre Eiendomme, og jeg kan altsaa ikke indsee, at denne Invention kan være afgjørende mod Forslaget. Det følger forøvrigt af sig selv, at min Modstand mod Lovudkastet, saaledes som det er forelagt af den høitærede Minister, og imod Lovudkastet med det Endringsforslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 1ste Valgkreds (Gad), ikke er lige stærk; thi i Ministerens Forslag finder jeg ved den høiere Kornafgift, der er fastsat, altid et bedre Værn mod de Fluctuationer, som Pengene efter mine Begreber langt mere ere underkastede end Landeiendommene, og hvis eventuelt mit Forslag skulde blive forkastet, vil jeg dog kunne stemme for Ministerens Lovudkast, medens jeg bestemt maa modsætte mig og stemme imod det Forslag, der er fremkommet fra den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 1ste Valgkreds.

Formanden: Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Sfcherning: Der staaer ikke i Forslaget, at Forpagtning skal forsøges samtidig med Salg, men der staaer, at Salget skal forsøges, efter at Forpagtning er forsøgt.

Mosenorn: Det forekommer mig, at den Bemærkning, den ærede Rigsdagsmand i dette Dilemma gjorde, ikke blot rammer vort Forslag, men ogsaa hvad den høitærede Minister har erklæret, at han har i sinde; thi dersom jeg ikke har misforstået ham, er det hans Hensigt, forinden han skrider til Bortsalg, af Mørup, at forsøge, om han ikke kan faae en god og passende Forpagtning deraf bragt istand. Det er jo ogsaa i og for sig aldeles klart, at dette er Noget, der meget godt kan lade sig gjøre, thi man gaaer ikke saaledes hen ganske iblinde og sælger eller bortforpagter en Eiendom, men man gjør sig en klar Forestilling